

Kurbanın önemi nedir?

Almanya/Köln'den Abdullah Efe: “Kurbanın önemi nedir? Neden kurban kesiyoruz?”

Kurban kesmek bir ibâdetdir. Neden kurban kestiğimiz veya neden ibâdet yaptığımız sorusuna verilecek en makbul cevap hiç şüphesiz Allah'ın emrine uyma gereği ve zorunluluğu olacaktır. Kurban kesiyoruz; çünkü emir vardır.

İşin hikmet ve maslahat yönü ise saymakla bitmez. Her şeyden önce, mânevî bir şoklama yaşayarak günahlarımızdan arınıyoruz. Esasen dinimiz her bir ibadet emriyle bize ayrı ayrı şoklar yaşıyor. Allah'ın emirlerini yerine getirdikçe farklı duygular, farklı heyecanlar, farklı haller, farklı tavırlar bizi kuşatıyor. Her bir emir bizi bir farklı mânâ ile yüklüyor. Her bir ibâdet bizi farklı faydalı prensipler ile dizayn ediyor. Her bir teklif bizi insaniyet-i kübrâ makamına bir adım daha yaklaştırıyor. Her bir vecîbe bizi alâ-yı illiyyîne, Allah katında makamların en yükseğine doğru kuvvetle sevk ediyor.

Meselâ, namazla Allah'a secde ederiz, Allah'a duâ ve niyazda bulunuruz. Allah'a kendimizi doğrudan muhatap addederiz. Bir secde şoku ile Allah'a kulluğumuzu idrâk ederiz ve kavrarız. Namaz ile Allah'ın Hayy, Kayyûm, Cemâl, Mücîb, Nûr, Racâ, Kâmil, Rahmân, Rahîm, Karîb, Melîk, Hâlık, Rab, Gaffâr, Tevvâb, Afüvv, Hak, Beşîr, Râdî, Fettâh, Hamîd, Şekûr, Habîb, Azîm, Şehîd, Semî', Mevlâ, Zâkir, Raşîd, Latîf, Mâbud isimleri ile Allah'a yaklaşmış, bu isimlere el vererek Allah'ın rızâsına ulaşmış oluruz.

Meselâ, oruçla Allah'ın her vakit verdiği nimetlerden kendimizi mahrum bırakırız; bu nimetlere, yani Allah'ın rahmet ve merhamet eserlerine, yani Allah'ın sevgiyle bizi yedirip içirmesine, bize ikrâm ve ihsânına ne kadar muhtaç olduğumuzu tam hissederiz. Bir mahrûmiyet şoku ile Allah'ın “vermesinin” kıymetini anlarız. Fakir ve fukaranın hâlini tam yaşarız. Onların halleriyle halleşiriz. Allah'ın Rezzâk, Rahmân, Tâlib, Basîr, Müdebbir, Cebbâr, Âdil, Celîl, Deyyân, Azîz, Berr, Muhsin, Muhyî, Mübeddil, Müncî, Mükrim, Mükemmil, Gafûr, Afüvv, Tevvâb, Hâkim, Kadîr, Sabûr isimlerini ancak oruç ile kavramamız mümkün olur. Ve bu isimlerin şefaatiyle Allah'ın rızâsına nâil oluruz.

Meselâ, zekât ile elimiz canımızın yongası olan kendi paramıza, kendi malımıza, kendi kazancımıza başkası lehine, başkasına yardım etmek üzere uzanır. Bir para

verme şoku ile Rabbimize yaklaşıyoruz. Zekât ile, kazandıklarımızın gerçekte bizim olmadığını, Allah'ın birer ihsânı ve elimizde birer emâneti olduğunu, bu ihsânın şükürünü ancak başkasına yardım etmekle ödeyebileceğimizi kavrarız. Böylece Allah'ın Vedûd, Vehhâb, Râzık, Muğnî, Fâtır, Fâdıl, Hasîb, Kâbil, Kâfi, Kâfil, Nâzir, Nasîr, Muîn, Müyessir, Zekiyy, Vekîl, Muğîs, Sâdık, Selâm, Şefîk, Vâris, Vâsi', Veliyy, Kerîm isimlerinin gereklerini bir nebze de olsa yaşamış, bu mukaddes isimleri kavramış ve bu isimlerin kanadıyla Allah'ın rızâsına inşallah ermiş oluruz.

Meselâ, hac ile milyonlar Müslüman'larla bir araya gelir, doyulmaz bir kardeşlik şoku yaşarız. Arafat'ta vakfe esnasında Allah'ın huzurunda dimdik duruş ve duâ ile tevâzûu birleştirmiş oluruz. Duruşumuzla Kayyûm ismini kavrarız. Kâbe'yi tavaf ederken, Kâbe'nin etrafında dönerken zerrelere güneş sistemlerine ve yıldızlara kadar kâinatın baş döndürücü ritmine Allah'ın adını zikrede ede ayak uydurmuş oluruz. Her şey Allah diye diye dönüyor... dönüyor ya... Biz de "Allahümme Lebbeyk!" (=Allah'ım emrindeyim! Allah'ım emret! Sana kurban olayım!) diye diye döneriz. Minâda şeytanları Allah'ın kahrına havâle ederiz. Böylece Allah'ın Mâlik, Kuddûs, Samed, Kahrî, Şefî', Sâlim, Hannân, Mennân, Merğûb, Mübîn, Muavvin, Muhîr, Muhsî, Zü'l-Meâric, Sultân, Sübhân, Vitr, Hâdî, Fâtih, Hafîyy, Mürebbî, Raûf, Rakîb, Mü'min isimlerini yaşayarak kavrama imkânı buluruz.

Kurbana gelince... Kurban kanlı bir ibâdetdir. Bize bir kan şoku yaşatır. Kurban kesmekle ibâdet duygularımızı kana boyarız. Bayrağımız da şehitlerin kanıyla boyanmış değil mi? Şehitlerimiz de vatan yolunda Allah için kurban olmuş kimseler değil mi? Yeri geldiğinde biz de şehit olmaktan, Allah için kurban olmaktan şeref duymaz mıyız? Öyleyse kanı unutmamalıyız. Kanı yaşamalıyız. Allah'a kan ile ulaşabilmeliyiz. Kanın ne esrârengiz bilgi, rahmet ve hayat deposu olduğunu, kandaki Allah'ın eşsiz san'atını ve benzersiz kudret mu'cizesini görerek Allah'ın büyüklüğünü ve azametini; kurban ibâdetinde tecellîsini gördüğümüz Kebîr, Azîm, Azîz, Celîl, Muhyî, Mümîr, Âhir, Alîm, Rahmân, Hayy, Kayyûm, Bâis, Muîd, Mükevvir, Muktedir, Gâlib, İlah, Kâbid, Sâni, Metîn, Şehîd, Bâtın, Zü'l-Emân isimlerinin açtığı ışık ve aydınlık koridorda kavrarız. Öyle ya, kurbanın her bir hücrelerine, her bir kılına vaad edilen hasene, günahlardan arınma ve bâkî cismânî mükâfâtlar ancak bir şoklama ile elde edilebilir.

Zeyd bin Erkâm radiyallahü anh bildirmiştir: Ashab-ı Kiram (ra):

"Yâ Resûlallah! Şu bayramda kesilen kurban nedir?" dediler. Peygamber Efendimiz (asm):

"Babanız İbrâhîm'in sünnetidir" buyurdu.

Sahabîler:

“Peki, kurbanda bizim için ne sevap vardır?” diye sordular. Allah Resûlü (asm):

“Her kıla ve yüne karşılık bir hasene vardır. (Bir hasene en az on sevaptır.)” buyurdu. 1

Diğer yandan, Allah’ın emri ile ölen aslında ölmüş olmaz ki... Üstad Bedüzzaman Hazretlerine göre, Fâtır-ı Hakîm, her bir canlı varlığın resm-i geçit nöbeti bittikten ve o resm-i geçitten hedeflenen netice alındıktan sonra merhametli bir tarzda ekseriyetle dünyadan bir nefret ve usandırmak hissi veriyor. İstirahate bir meyil ve başka âleme gitmeye bir şevk uyandırıyor. Ve hayat vazifesinden terhis edildikten sonra asıl vatanlarına dönmeye şevk içinde bir istek ihsan ediyor. Üstelik, vazife uğrunda, mücâhede içinde ve emirleri yolunda telef olan her ferde şehâdet rütbesi veriyor.

Nitekim bayramda Allah için boğazlanan bir hayvan da Allah’ın emri gereğince kurban edilmektedir. Bir hayvan için, Allah’ın emri uyarınca kurban olarak kesilmek ile bir kasabın bıçağı altında mezbahada et ve ticâret için kesilmek arasında elbette âhiret ve ebedî hayat açısından büyük bir mertebe farkı olacaktır. İşte, Kurban bayramında bir ibâdet heybetiyle Allah için kesilen hayvanlar âhiretteki bu yüksek mertebeye ulaşmakta, mânen şehâdet rütbesini kazanmakta, Sırat üstünden sahibiyile birlikte Allah’ın izniyle hızla geçerek cismânî Cennet hayatına ulaşmaktadır.2 Bu, elbette fânî bir hayvan ve âciz bir insan için büyük bir mükâfâttır.

Demek, Allah’ın emrine teslim olarak amel eden, Allah’ın izniyle, ne dünyada, ne âhirette zâyi etmemiştir, zâyi olmamıştır, ziyâna ve hüsrâna uğramayacaktır, kaybetmemiştir, kaybetmeyecektir.

DİPNOTLAR:

(1) İbn-i Mâce, Edâhâ, 3127;

(2)Sözler, s. 186.